

GAGYI

Reggelre egy kis pálinka.
Az életöröm, ha száll inba.
Az értelem, hogyha elfárad.
Betes a tavaszi náthának.
Az unalom, amikor elterjed.
Innia kell az embernek.
Napokig, hetekig érdemes.
Forrong a testben az érleves.
Ki marad bátor józanul?
A felnőtt felejteni tanul.
Zárok, eldobott kulcscsomók.
Jobb a hülyeség furcsa mód.
Szaporodik a tetthiba.
Hagyni kell okosan anniyba.
Elpazarolni mindenünk.
Szégyen az Isten, kiderült.
Alakra, lakkra semmi gond.
Sorssá lesz a sok ennyi volt.
Akad egy csomó bárcsakom.
De titkolom, mert árt nagyon.

INTIMITÁS

Már nem öleltem régen. Fát sem.
Hangtompított szeretkezések
képei zaklatnak asztalnál,
evéskor, amikor hátrahajtom
a fejem egészen, hogy az utolsó
korty se vesszen, sörből, tejből.
Vagy amikor az egeket nézem.

Mint a katona, aki halott barátját
látja támadáskor, elfordítom a
fejem az utcán, buszmegállóban,
állomáson, ha szoknyás, formás
lány közeledik felém. S ha madarakat
látok, arra gondolok, milyen
szabad a remény. Annál, aki
nézi, látja és igényli, sokkal
szabadabb. De ezek csak madarak.
Derült finomság érkezik túl a
brutalitáson. Testem ezüstöt izzad.
Minden éjjel megkínoz az álmom.

VAN, AMIKOR ELÉG

Idézőjelben volt tegnap a teljes ég.
Két madár, persze, csak hunyorogtam.
Nem változtatott semmit a szoba igazán.
El kell gondolkodnunk, mit jelent a szoba.

A test néha napokra átveszi a főszerepet.
Hiába tudod, hogy nem folyik színdarab.
Meg azt is: a test csupán a lélek sűrű bokra.
És még nem tudom, akkor mi az emlékezet.

Alázat jön-megy. Valami mindig itt marad belőle.
Húsleves, sok víz, bolyongó csillagok.
Halászháló a vágyam, kivetni a tengerre.
Persze, még nem tudok nevetni. A mosoly csendje

ilyenkor kevés.

ANTIK SMS

Álmok olvadnak üveges szememből.
Görcsök oldódnak, ködös évszak alatt.
Mint üres kancsóban a tenger, itt vagy
minden ügyemben.